

Νά τουφέκια μιά φορά,
 ποῦ μᾶς ἔδιναν φτερά,
 ποῦ ἔψυνοσαν πέρα πέρα
 ἔλη νόκτα κι ἔλη μέρα
 τὸν ἀντίλαλο φαραγγῶν, παιδιῶν καὶ βουνῶν,
 ὅπου ἔβρόντησε μεγάλος ὁ Θεὸς τῶν κεραυνῶν.

Νά τουφέκια γιὰ καμάρι,
 δοξασιμένα ἴσθιν αἰῶνα,
 ὅπου κάνουν Ἡγεμόνα
 γῆς Ἑλληνικῆς βλαστάρι.

Γύρω ἴσθὰ τουφέκια σκίρτα
 καὶ στεφάνωστα μὲ μύρτα,
 φούκτωσέ τα μὲς ἴσθὰ φοῦκτα τοῦ μεγάλου σου χεριοῦ,
 πάρε σπίθες ἀπ' τὰ μᾶτια καθενὸς παλληκαριοῦ.

Ἄφησες τὴν γῆν τῶν χαύνων
 καὶ τῶν λόγων τῶν ἀρήτων,
 καὶ πατεῖς βουνὰ Κουρήτων
 καὶ Θεῶν τερπικεραυνῶν.

Ἐμπροστά σου δάφναις στρώνει κάθε Κρητικὸς ὀπλίτης,
 πάρε μίτον Ἀριάδνης ἴσθιν Λαβύρινθον τῆς Κρήτης,
 νέκρωσε μὲ πῦθος λαύρους
 νέων χρόνων φωτεινῶν
 μαύρου μίσους Μινωταύρους
 σὰν Θησεύς τῶν Ἀθηνῶν.

Ὅλοι νᾶναι σύμβουλοι σου καὶ πιστοὶ σου δορυφόροι,
 κάτω κι ἔπλα καὶ μαχαίρισα,
 τῆς ἀρχαίας Πασιφάτης σὲ προσμέν' ἡ θεία κόρη
 μὲ τὸν μίτον εἰς τὰ χέρια.

Πέστε το μὲ τὰ λαγοῦτα, πέστε το μὲ τὰ βιολιὰ
 πῶς Διοικητῆς μᾶς ἔλθε τὸ παιδί τοῦ Βασιλεῖα.

**Τραγουδάκι χαρωπὸ
 μὲ τὸν ἴδιο τὸν σκοπὸ.**

Θυμηθῆτε, πατριῶται,
 τί κακὸ μεγάλο τότε,
 θυμηθῆτε τί μανία, θυμηθῆτε τί καμίνι
 πολεμάρχων μυθικῶν,
 σὰν μᾶς εἶπαν πῶς ὁ Πρίγκηψ δίχως πόλεμο θὰ γίνῃ
 Ἄρμιστῆς τῶν Κρητικῶν.

Ἦψιστε Θεὲ, τί θρήνος
 καὶ λυσσώδης κοπετός! . . .
 ἔχι φώναζε κι ἐκεῖνος,
 ἔχι φώναζε κι αὐτός.

Μὲ πολέμων ἀμανέδες
 βούζαν οἱ καφρενέδες,
 ἔχι, θέλομε τὴν Κρήτη νὰ γενῆ δικό μας κτήμα
 μονοῦ καὶ παραχρήμα.

Βρὲ τί λέτε; ἔλεγαν ἄλλοι, δὲν μᾶς φθάν' ἡ Κρήτη μόνον,
 πρέπει τώρα νὰ μᾶς δώσουν καὶ τὴν γῆν τῶν Μακεδόνων.

Κι ἄλλοι ἔλεγαν μὲ μανία
 καὶ πολεμικὸ μεράκι:
 «μόνο τὴν Μακεδονία;
 νὰ μᾶς δώσουν καὶ τὴν Θράκη».

Κι ἄλλοι σκούζανε παρῆκει
 μὲ Σταυραετοῦ φακίολι:
 «κᾶν μᾶς δίνουν καὶ τὴν Πόλι,
 κᾶν ἀνοίγομε τουφέκια».

Θυμηθῆτε, πατριῶται,
 τί κακὸ μεγάλο τότε,
 ἔχι φώναζε κι ἐγὼ
 κι ἔκανα τὸν Στρατηγὸ.

Κι ἔλθε Βαγρανὴ Δευτέρα,
 Θεῶν μετ' ἐμὲ τὴν μαχαίρα,
 κι ἔλθε τῶν Βαγρῶν ἡ Τρίτη,
 σφοδρῆλια σου, Χαμίτη,
 κι ἔλθε τῶν Βαγρῶν Τετάρτη,
 τί προσμένεις, Μπωναπάρτη;

Μὰ κι ἡ Πέμπτη ζημερόνει
 κι ὁ Παπποῦς παρακοροῖνει,
 φθάνει κι ἡ Παρασκευὴ,
 μᾶρς τοῦ λὲν οἱ παλαβοὶ,
 ἐφθασε καὶ τὸ Σάββατο,
 χάος ἔλα κι ἄνω κάτω,
 νάσου κι ἡ Κυριακὴ,
 φύγ' ἔδω καὶ φύγ' ἐκεῖ.

Κι ὕστερα ζουρλομανδύας
 καὶ ἴσθ' ὀστόμα μουχαλιέρα,
 κι ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίαις
 ἴσθιν οὐράνιον πατέρα.

Κι ὕστερα βαρὸ σαμᾶρι
 καὶ σπαλιτάις μὲ τὸ φταῖρι,
 κι ὕστερα μαζὰ καὶ γνῶσις,
 σύμμαχοι μὲ τὴν Τουρκία,
 καὶ μουγγαῖς διοργανώσις
 καὶ μὲ ρήγανη κουκιά.

**Ἔδῃ μετὰ χαρᾶς
 μετὰ παραφορᾶς.**

Ἄχ! πῶς ἤθελα ἴσθ' ἴδῃς νὰ πετάξω τὸ βουνό,
 ποῦθγαλε τὸν κεραυνό,
 καὶ μονᾶχος μὲς ἴσθ' οὐδὸς πάγους καὶ ἴσθ' οὐδὸς ἐμβρους τοῦς
 [ραγδαίους
 πρῶτ' βραδύ ν' ἀντικρύξω τοῦς Δακτύλους τοῦς Ἰδαίους,
 ποῦ μεγαλώσαν μιά μέρα
 τὸν Ὀλύμπιον πατέρα.

Νά ξεχάσω τοῦ πολέμου
τὴν θεότρελλη γωνιά,
καὶ νά πῶ τὸν ναργιλέ μου
μὲς 'στῆς Κρήτης τὰ Χανιά.

Ἄχ! πῶς ἤθελα ν' ἀφήσω τοὺς συγχρόνους Ἀθηναίους,
τοὺς χαζοὺς, τοὺς κεχρηναίους,
σὲ πολιτευμάτων χάδραις
νὰ παρλάρουνε παλαδραῖς.

Γειά σου, Κρήτη τιμημένη, ποῦ γιορτάζεις Πασχαλιά,
ὄχι μ' ἄρματα σὰν πρῶτα, σήμερα μὲ τὰ φιλιὰ,
σήμερα χωρὶς τουφέκι, σήμερα μὲ τὴν ἔλῃα,
καὶ ξεπλῶνει τὰ κλαδιά τῆς ἡ χρυσὴ πορτοκαλιὰ
καὶ ξεαρμάτωτῃ διαβαίνει μὲ τὸν γυῖο τοῦ Βασιληᾶ.

Τῆς ὀρφάνιας οἱ καθυμνοὶ
λησμονοῦνται 'στὸ χορδῶ,
φάτε 'λευθεριάς ψωμί,
πῆτε 'λευθεριάς νερό.

Παῖζε, Κρητικὴ παντιέρα,
'στὸν καθαῖο τὸν ἀέρα.
Τοὺς κυματισμοὺς τῆς θιοῖ
δακρυσμένοι τοὺς κυττοῦν,
Ναύαρχοι, Στρατοὶ καὶ Στόλοι
τὴν Λαμπρῆ τῆς χαιρετοῦν.

Ἄχ! πῶς ἤθελα ν' ἀφήσω
λιμαδόρους μελιρρότους,
καὶ πυρρῆχιοι νὰ στήσω
μὲ τῆς Κρήτης τοὺς προκρίτους,
κί 'έδεπα νὰ καταθέσω τ' ὄπλο μου τὸ φλογερῶ,
ποῦ τ' ἀγόρασα γιὰ χᾶκι 'στοῦ πολέμου τὸν καιρῶ.

Ὅποιον βρῖσκω ν' ἀγκαλιάζω,
ζήτω ζήτω νὰ φωνάζω,
καὶ σὰν ἄλογο Μαζέπα
νὰ πηδήσω 'στὴ Χαλέπα,
μὲς 'στοῦ Γεωργίου τὸ Παλάτι,
χίλια νὰ τοῦ πῶ σπολλάτη.

Μὲ τὸν Πρίγκηπα νὰ μείνω,
Δρόξ Νομάς κί 'έγώ νὰ γίνω,
νὰ τοῦ στρώνω νὰ κοιμᾶται, νὰ τοῦ στρώνω νὰ δειπνᾷ,
λεοντόκαρδος νὰ πέφτη κί 'Εκατόχειρ νὰ ζυπνᾷ.

Ἦπατε τῆς Κρήτης, γειά μας,
κί 'ἡ τρισιδάσθη γιαγιά μας,
τῆς Ἀγγλίας ἡ Διτώρια,
μιά γραφῆ σου γράφει χώρα.

Στέλλε μου χαρὰς μαντάτα μὲ χιονότα περιστέρι,
'Ἀη-Γεωργίη στέκα πάντα 'στὸ δεξί του τὸ πλευρό,
καὶ τὸ κόκκινο σημάδι τῆς σημαίας μὲ τ' ἀστέρι
ολογάλενο κί 'εκείνο νὰ τὸ κἀνῃ μὲ Σταυρό.

Διάδωσις Βουλῆς παλιᾶς ἀμρωτοῦλης.

Τάδε 'στοὺς Ρωμηοὺς τοὺς ρέκτας ὁ Προβουπουργὸς λαλεῖ,
διαλύετ' ἐπὶ τέλους τῶν ἀβούλων ἡ Βουλῆ,
τῶν ὕδατων, τῶν ἀνίμων,
τῆς ρομφαίας τῆς πυρίνης,
καὶ τῆς μούρας τῶν πολέμων
καὶ τῆς μούχλας τῆς εἰρήνης.

Διαλύετ' ἐπὶ τέλους καὶ πηγαίνει 'στὰ κομμάτια
ἡ Βουλῆ τῆς βουβαμάρας, ποῦ τὴν εἶχαν γιὰ τὰ μάτια,
κί ' οἱ μπεκρῆδες ἔκλογαίς
τῆς ἀρηιφίλου γῆς
'μπρὸς 'στὰς κἀλπας προσκαλοῦνται 'στὰς ἐπὶ τὰ μὲνός Φλεβάρη
νὰ ψηφίσουν ἐν σπουδῇ,
τὴν ἡμίραν δηλαδῆ,
ποῦ μὲ τηγανιοῦ μουντζούρας τὸ Τριῶδι θ' ἀριβάρη.

'Εμπρός 'στὸν Ἀἰδονόπουλο κάθε μας ἀρχοντόπουλο.

'Αἰδονόπουλο Μέλαθρον καὶ Παπκαϊωάννου,
ραφτάδιο καὶ τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ μεγαλοσιάνου.
Θέλεις νὰ γίνης Ἰπουργὸς νὰ σώσης τὴν Ἑλλάδα ;
σῦρε σ' αὐτὸ τὸ μαγαζὶ νὰ κόψης μιά βελιάδα,
θέλεις καθεὶς ἀπάνω σου τὸ μάτι του νὰ ρίχνη ;
θέλεις ὁ κόσμος χάσκωντας νὰ σὲ δακτυλοδείχνη ;
θέλεις πολλαῖς σκορόπισταῖς νὰ σὲ γλυκοκυντάξουν
κί ' οἱ φίλοι τὰ καπέλα τῶν ὡς κάτω νὰ σοῦ βγάλουν ;
θέλεις νὰ νορώσης ἄνθρωπο τὸ ρούχο πῶς οἱ κἀνει
καθὼς ὁ Χόντζας Ναστραδιν σὰν 'φρόσης τὴν γουῖνα ;
σῦρε σ' αὐτὸ τὸ μαγαζὶ καὶ ντύσου μάνι μάνι
καὶ καρδωμένος ὑστερα γιὰ κάθε τι τσαμπουάνα.
Κί ' ὁ Περικλῆτος εἰς αὐτοὺς θὰ κόψη ρούχα πιά,
θὰ μπι γαῖουρι ζίστρωτο καὶ θᾶβρη μ' ἀνθρωπιά.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Νέον ἔργον 'βγήκε τώρα μίς' ἀπὸ ζωγράφου χερίνα,
Ροῖλου τοῦ περιφθμοῦ τὰ περιφθμα Ν τ ε λ ρ ε α,
τίγνη, χάρις, φαντασία κί ' ἐνθουσιασμός πολλός,
τῶδε κί ' ἔμεινε 'μπροστά του κεχρηῶς κί ' Ὁ Φασουλῆς.

Εἰς τοῦ Γιάννη τοῦ Φωτίου τρέξετε σὲ τέτοιαις ὄραις
καὶ μ' ἐνὶ δραχμαῖς μονάχα πάρετε λαχειοφόραις.
Τὶ Γραφεῖο! πάντα τύχη γιὰ καθένα τύχης ἄλωτο,
μὴ φαντάσου νὰ κερδίσης μὲ τὸ νομερὸ τὸ πρῶτο,
ἐκατὸ χιλιάδες πέρνεις—τόσων πόνων πλήρωσις—
εἰς τὰς εἴκοσι Δεκέμβρη, ποῦ θὰ γίν' ἡ κλήρωσις.

Τὸ Λουβρὸ τὸ περιφθμοῦ, τὸ Λουβρὸ τὸ μεγάλου,
ποῦ σὰν κί ' αὐτὸ εἰν 'έρρικαται μὲ 'στὰς Ἀθήνας ἄλλο.
Νέα προσθήκη κί ' ἔκτασις τμημάτων εὐρυχωρῶν
καὶ πλοῦτος ἀφθονος εἶδων πολλῶν καὶ διαφόρων,
ὅπου εἰν περιγράφονται, πᾶς μόνου καὶ τὰ βλῆταις,
κί ' ἀρχίζει τὸ γαργάλισμα γεμάτης κί ' ἀδειας τόσπης.
'Ὁ μάγος Κανελλόπουλος 'στὰ λούσα τὰ περίσσια
κί ' αὐτὸ τὸ Λουβρὸ 'πέρσας, ποῦ λάμπει 'στὰ Παρίσια.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὄλο μέτρα καὶ ρυθμὰ,
'στὸν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμὰς.